

Men der var en Politik, som vi fulgte bagved det Arbejde, vi gjorde her i Tinget, og bagved den Naade, hvorpaa vi overhovedet stillede os. Det er noget, som jeg egentlig ikke mente skulde siges saa offentlig; i alt Fald jeg og mange andre mente, at det ikke skulde siges, men nu er det sagt, og jeg kan gerne gentage det: Det var det Princip at tomme Statskassen. Det vide de Herrer godt, det var det, vi vilde, og det var der god Mening i. Det var Ulykken ved Visnepolitikken, at den ikke gjorde det; men den var iøvrigt en Politik, som jeg ikke, da jeg har været med til at følge den, skal være saa forfærdelig vred paa, som det ærede Medlem fra Odder (Bjørnbal) var. Jeg har nok mærket, at det ærede Medlem fra Odder er blevet noget forandret fra, hvad han tidligere har været, og skønt jeg ikke vil give mig direkte i Kæft med ham, vil jeg dog sige til ham, om han tror, at det er ganske rigtigt, hver Gang han siger „Grundloven“, at tilføje en vis haanlig og foragtelig Klang i sin Stemme? Det er dog vist en Grad over Stregen, det ærede Medlem der er gaaet. Saa vidt ere vi dog efter min Mening ikke komne her i Tinget, at vi behøve det. Naa, det er en Smagsag, men jeg synes ikke, at det er smagsfuldt af det ærede Medlem, og da jeg gaar ud fra, at han, som han siger, elsker Grundloven som vi andre, hvorfor vil han saa gøre det? Hvorfor gøre os ringere, end vi ere? Hvorfor haane det eneste, vi ere her i Landet, vor Tro paa Grundloven, hvad det ærede Medlem har gjort paa en Naade, som jeg ikke havde ventet af ham, og som jeg ikke synes om. Men heller ikke Visnepolitikken synes jeg, der er Grund til at tale saa haanlig og foragtelig om. Det var en meget rimelig og fornuftig Politik for sin Tid, og jeg tror slet ikke paa, at vi vare en Smule klogere, hvis vi skulde begynde forfra. Det at være bagklog er saa nemt. Men at Visnepolitikken ikke var en demokratisk og en parlamentarisk Politik, det vil jeg ikke gaa ind paa. (Bjørnbal: Det har jeg ikke sagt!) Ja, saa skulde det ærede Medlem ikke tale saaledes. Jeg siger det for det ærede Medlems egen Skyld, det er en venfabelig Bemærkning til det ærede Medlem; han skulde vogte paa sig, thi det lyder efter min Mening saa forfærdelig

lig slet for en Demokrat at tale saaledes. Jeg husker, at da jeg var første Mar her i Tinget, midt under Visnepolitikken, stod jeg som uerfaren Mand op — det var ved Finanslovens 1ste Behandling — og sagde, at jeg syntes, der var noget galt ved den Politik, vi førte, og det var det, at medens vi sparede saa særdeles paa Udgifterne, hvad der jo kunde være meget fornuftigt, indskrænkede vi ikke Indtægterne paa samme Tid. Det, tør jeg sige, faldt ikke i nogen- somhelst god Jordbund. Jeg syntes, og synes endnu, at det var en meget fornuftig Bemærkning, men der var den Gang ingen, der troede, at det var rigtigt. Men jeg kan ikke komme bort fra, at det, som var Visnepolitikkens Fare og Ulykke — og det har viist sig baa efter — var ikke det, at vi ikke behandlede Forslag, som vi ikke kunde enes med Regeringen om, men at vi forærede Regeringen en meget stor Kassebeholdning, som den nok skulde vide at anvende imod os, naar Tiden kom. Vi opsparerede, kapitaliserede Arbejdet for Regeringen, og naar saa Regeringen fandt Tiden kommen, kunde den aabne for Kassen og lade Pengene strømme ud dels til alle de Formaal, som den fandt tjenlige for sin Agitation og Partiøjemed, dels overhovedet paa den Naade, paa hvilken en Regering bruger en Kassebeholdning, som den har Naadighed over. Det var Faren ved den Visnepolitik, vi da drev: Vi lagde Millioner paa Millioner i Regeringens Kasse. Da vi saa begyndte paa Forhandlingspolitikken, var det min og mange andre Medlemmers hemmelige og fornuftige Tante — som jeg stadig mener, det var ret uklogt, at man snakkede for højt om, men det er jo slet — at vi vilde tomme Statskassen igen. Vi havde forsøgt redelig paa det, og det er lykkedes ret godt. Ja, det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) nikker til mig, og det er en Bekræftelse paa, hvad han mener, at han skal bruge det, at Kassen er tomt, nemlig til at faa flere Kontanter i den. Vi andre ville bruge det, at Kassen er tom, til at vise, at der var Mening i Forhandlingspolitikken. Vi toge dernæst fat paa saadanne Opgaver, som vi overhovedet kunde tænke os at behandle her i Tinget. Det var Udgifter til saadanne Statsinstitutioner som Kommunikationsvæsenet o. s. v., hvortil der gaar